

ΤΡΕΙΣ ΠΕΤΕΙΝΟΙ Σ' ΕΝΑ ΚΟΤΕΤΣΙ

Κωμωδία του κ. Ν. ΤΣΕΚΟΥΡΑ

(Θίασος Μιράντας — «Γκλόρια»)

Θά μπορούσε ὁ κ. Τσεκούρας, συγγραφεὺς ὄχι πρωτοδοκίμαστος καὶ ποὺ ἔχει στὸ ἐνεργητικὸ του μιὰ θεατρικὴ ἐπιτυχία, τὸ «Ἄν δουλέψης θά φᾶς», νὰ διαλέξῃ γιὰ τὴ νέα του κωμωδία ἓνα θέμα λιγώτερο χρησιμοποιημένο ἀπ' αὐτὸ ποὺ διάλεξε. Ἀλλὰ τὰ θέματα δὲν τὰ διαλέγουν πάντα οἱ συγγραφεῖς, πολὺ συχνὰ πηγαινοῦν καὶ τοὺς εἰσπνέουν ἀπρόσκλητα. Ἔτσι, φαντάζομαι, θά ἔβρισκε, κινημένο ποιὸς ξέρεῖ ἀπὸ ποῖα εἰκόνα, ἀπὸ ποῖα σκέψι, ἀπὸ ποῖο περιστατικόν, καὶ τὸν κ. Τσεκούρα τὸ θέμα τῆς πολυετοῦς ἐξαφανίσεως καὶ τῆς ξαφνικῆς ἐπανεμφανίσεως εἰνὸς συζύγου, στὸ ὁποῖον ἔδωσε τὴ μορφή ἐλαφροῦς κωμωδίας ἢ, πῶς σωστά, φάρσας. Ὁ ἐντελὴς ἀπροσδόκητα καὶ κάμποσο ἀνεπιθύμητα ξαναπαρουσιαζόμενος σύζυγος ὕστερα ἀπὸ δεκάχρονη αἰχμαλωσία στὴ Ρωσία καὶ ἀφοῦ εἶχε μὲ ὅλους τοὺς νομικοὺς τύπους καὶ τὶς νομικὰς συνέπειες κηρυχθῇ ὀριστικῇ ἢ ἐξοφάνισις του, εἰσπνέει τὴν γυναῖκα του δευτέρῃ φορὰ παντρεμένη καὶ πολὺ εὐτυχισμένη, τόσο περισσότερο, ὅσο τὶς δουλειὰς τοῦ σπιτιοῦ τὶς ἔχει φορτώσει στὸν ἄνδρα της. Ἕνας ἄλλος, μπροστὰ στὴν δημιουργημένη αὐτῇ κατάστασι, ἴσως νὰ παρητεῖτο ἀπὸ τὰ συζυγικά του δικαιώματα. Ἀλλ' ὁ ... νεκραναστημένος Ἀνδροκλῆς τὰ διεκδικεῖ μὲ πείσμα, μὲ ἐπιμονή, τὸ ἴδιον κάνει καὶ ὁ δεύτερος σύζυγος, ὁ Θεοδόσης, στὸν καυγὰ ἀνακατώνονται πεθερός, πεθερά, γειτόνοι, ἓνας ἐφοριακός, ποὺ μπαίνοθγαίνει στὸ σπίτι γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ στοιχεῖα πειρυσιακά καὶ νὰ εἰσπράξῃ φόρους, τὸ δημόσιο, καὶ ἓνας νεαρὸς νοικάρης ποὺ θέλει νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς ἀναγκαστικῆς ἐρωτικῆς ἀργίας τῆς συζύγου, καὶ μὲ ὅλα αὐτὰ τὰ πρόσωπα καὶ τὰ περιστατικὰ πλέκει τὴν κωμωδίαν τοῦ κ. Τσεκούρας. Πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι ὡς κωμωδία «πλοκῆς» τὸ «Τρεῖς Πετεινοὶ σ' ἓνα Κοτέτσι» δὲν ἔχει ἀρκετὴ δράσι, δὲν ἔχει ἐκεῖνα τὰ πολλὰ καὶ ἀλλεπάλληλα ἐπεισόδια ποὺ βλέπουμε συνήθως στὶς ἐλαφρὰς κωμωδίας, ἢ ὁπόθεσις οὐσιαστικὰ λίγο προχωρεῖ, παρ' ὅλη τὴν κίνησι τῶν προσώπων, καὶ ὁ διάλογος εἶναι λιγάκι φτωχὸς καὶ ἀδέξιος. Ἐπιπλέον γιὰ νὰ ξετυλιχθῇ ἢ ὁπόθεσις, δὲν συνεπαίρνει ὁμῶς τὸν θεατὴ μὲ τὴν πληρότητα, μὲ τὸν γρήγορον ρυθμό, μὲ τὰ ἀδιάκοπα μικροεὐρήματα ποὺ μᾶς θέλγουν σὲ ἄλλες κωμωδίας. Τέλος, τὰ πρόσωπα —μερικὰ τουλάχιστον— ἔχουν χαραχτὴ μὲ σωστὰ καὶ ζωντανὰ πινελλίας, φέρνουν ὁμῶς πάρα πολὺ στὸ νοῦ ἀνάλογα πρόσωπα ἄλλων κωμωδιῶν.

Παρ' ὅλ' αὐτὰ στὸ σύνολο «εστεκεῖ» σκηνικὰ ἢ κωμωδία τοῦ κ. Τσεκούρα, τὰ πρόσωπα καὶ τὰ ἐπεισόδια τὰ ἐκμεταλλεύεται ἀρκετὰ ἐπιδέξια ὁ συγγραφεὺς, ἂν δὲν δημιουργῇ ἀδρές κωμικὰς καταστάσεις, σκισάρεῖ μὲ ἀρκετὸ μῆτρο αὐτὰς ποὺ ἐπινόει καὶ τὸ ὅλικο τοῦ δὲν τὸ ἐξαντλεῖ στὴν πρώτη ἢ στὶς δύο πρώτες πράξεις, ἢ κωμωδία συνεχίζεται μὲ τὴ λύσι της —ἀρκετὰ εὐστοχῇ— ὡς τὸ τέλος τῆς τρίτης πράξεως. Μ' ἄλλα λόγια, στὸ «Τρεῖς Πετεινοὶ σ' ἓνα Κοτέτσι» δίπλα στὰ μέτρια καὶ στὰ κοινὰ ξεχωρίζουν καὶ μερικὰ καλὰ στοιχεῖα, ὁ συγγραφεὺς ποὺ ἔγραψε τὴν κωμωδίαν γνωρίζει μερικὰ —ὄχι ὅλα— τὰ μυστικά τῆς σκηνῆς καὶ ἔχει κανεῖς τὴν ἐντύπωσιν ὅτι μὲ περισσότερο οἶστρο ἢ μὲ περισσότερο κόπο θά ἦταν ἀσφαλὲς ἱκανὸς νὰ γράψῃ καλύτερα, ἴσως καὶ πολὺ καλύτερα ἔργα.

Ὁ θίασος Μιράντας — Κωνσταντάραι ἐρμηνεύει μὲ κέφι τὴν κωμωδίαν τοῦ κ. Τσεκούρα. Ἰσως ὁ κ. Μήλας, ὡς ἓνας ἀπὸ τοὺς δύο συζύγους, νὰ τονίξῃ περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι πρέπει τὴν κωμικὴν νόταν τοῦ ρόλου του, καὶ ὁ κ. Νέζος, ὡς πατέρας τοῦ Ἀνδροκλῆ, ἴσως νὰ μὴ κατορθώῃ νὰ φρεσκάρῃ τὸν τύπον τοῦ γεροστρατιωτικοῦ ποὺ δὲν καταθέτει τὰ ὄπλα.

Θὰ ὑπάρχουν καὶ μερικὲς ἄλλες μικρὰς παραθωνίαι στὴν ἐρμηνείαν. Τὶς παραλείπω. Θὰ ἠθελεν ὥστόσο νὰ μὴ ξεχάσω νὰ πῶ ὅτι ἡ κ. Κυβέλη Θεοχάρη παίζει μὲ πολλὴ νοστιμιὰ τὸν ρόλον τῆς μικρούλας φιληνεδίτσας τοῦ νεαροῦ νοικάρη καὶ ὅτι ὁ κ. Γιῶργος Λευτεριώτης, ὡς νοικάρης καὶ τρίτος καὶ μόνος ἐν δράσει πετεινὸς στὸ κοτέτσι, εἶναι πραγματικὰ χαριτωμένος. Καλύτερα δὲ θά μπορούσε, νομίζω, νὰ ἐρμηνευθῇ ὁ ρόλος τοῦ κυνικοῦ, ἀλλὰ καὶ συμπαθητικοῦ νεαροῦ Δὸν Ζουάν.

ΚΛ. ΠΑΡΑΣΧΟΣ